

ÚJ VÁRPALOTA

A Magyar Szocialista Munkáspárt Várpalota városi Pártbizottsága és a városi tanács lapja

VIII. évfolyam — 13. szám.

ÁRA 30 FILLÉR

Szombat, 1958. március 29.

Régi harcosok találkozója

Március 21-e Várpalotán kettős ünnep. Egyrészt azoknak a dicső napoknak kezdetét jelenti, amikor a magyar munkásosztály először ragadta magához a hatalmat, a belső és külső ellenséggel vívott szakadatlan küzdelemben a világ leghaladóbb mozgalmának élvonalába állt, és ha rövid időre is, de szabadságot hozott a népeknek.

A másik jelentősége az, hogy ekkor kezdődött az igazi szabadság és immár tizenhárom esztendeje annak, hogy március 21-en új korszak köszöntött Várpalotára, a szovjet hadsereg fegyvereinek győzelmei nyomán.

Ezen a kettős ünnepen, március 21-én találkozóra jöttek össze a pártbizottság tanácstermében a munkásmozgalom régi harcosai. Csak úgy kötetlenül indult a beszélgetés, és egy hősi korszak rajzolódott ki, melynek részesei voltak a találkozó résztvevői. Micsoda tűzzel, micsoda lelkesedéssel idézték fel a Tanácsköztársaság napjait, azokat a kemény harcokat, melyeket mint vörös katonák küzdöttek végig. Beszéltek arról, hogy minden elnyomással szemben tovább vitték azt a zászlót, amelyet 1919-ben emeltek magasra. A Horthy-fasizmus börtönei, és banditái sem tudták elhallgattatni az igaz szót. Vették a párt igazát, hogy éberren tartsák az utókor számára, hogy lelkesedésüket átültessék azokba, akik ma a munkásmozgalom, a pártélet különböző beosztásaiban, az ifjúsági mozgalomban dolgoznak a szocializmus elkeres felépítéséért. Szavaikból mélységes meggyőződés áradt, újra és újra felelevenítették az ezernyi veszély között végzett pártmunka szépségeit.

Mint többen mondták is, különösen az ifjúság felé irányították, hogy tanuljanak állhatatosságot, hitet, bizakodást és soha nem lankadó lelkesedést, azért a célért, amelyért ők harminckilenc évvel ezelőtt a küzdők sorába álltak, amelyet most, de különösen a jövőben a mi ifjúságunknak kell folytatni. Annak az ifjúságnak, mely eddigi élete nagyobbik részét a szabadság szabad levegőjében töltötte el.

Hosszúra nyúlt a baráti beszélgetés és szinte nem akart véget érni. A munkásmozgalom régi harcosai új ötlettel, új színnel gazdagítják mozgalmi életünket, mert a pártbizottság javaslatára az eddiginél még szélesebben kapcsolódnak be ők, az idős harcosok, az ifjúság nevelésébe.

Élüzem avatás Péten

Április 3-án tartják az élüzemavató ünnepséget a Péti Nitrogénműveknél. Ezen a napon osztják ki a 7 napra járó nyereségrészesedést és az élüzem címmel járó kitüntetések és jutalmakat. Azok is részesülnek nyereség-visszatérítésben, akik a múlt év júliustól dolgoznak az üzemben.

Kevesebb a baleset

Egyre inkább megállapíthatjuk, hogy a Várpalotai Szénbányák területén csökkent a balesetek száma. Változatlanul a Külfejtés áll ezen a területen az első helyen, ahol ezidőig még baleset nem volt. A Cseri-bányánál januárhoz viszonyítva, februárban 1-el emelkedett a balesetek száma, márciusban azonban már ismét javulás van. Ernő-bányánál januárban 13, februárban 9, márciusban mindössze 3 balesetet jelentettek. A balesetek többsége most is vigyázatlanságból adódott, kéz, ujj zúzódások stb. Mégis megállapíthatjuk, hogy ott, ahol a balesetelhárítással kellően foglalkoznak, mint pl. az Ernő-bányában, ahol Krausz István elvtárs megköveteli a rendet, a fegyelmet, az új dolgozók oktatásáról gondoskodik, az eredmény nem is marad el.

Teljesítette tervét a Beszálló-akna

MSZMP VÁROSI BIZOTTSÁGA

Várpalota.

Jelentjük, hogy a Várpalotai Szénbányászati Tröszt Beszálló-akna üzeme első negyedévi tervét március 24-én éjfélkor teljesítette. A negyedéves terven felül 5400 tonna túlteljesítést, illetve április 4-e tiszteletére 5550 tonna terven felüli szénmennyiséget kitermelését vállaljuk.

A Beszálló-akna összes dolgozó nevében:

Mártai János
MSZMP titkár
Nyíró János
ü.b. elnök

Roszjár János
üzemvezető
Csimadia Béla
KISZ titkár

A KDT nyerte a két széntröszt párosversenyét Felszabadulási órség március 27-től április 10-ig

Most került sor a középdunántúli és várpalotai széntrösztök között folyó verseny értékelésére, ugyanis az 1957-es év második féléves eredményeit még nem értékelték. Az értékelés a két tröszt ismét versenyszereződést kötött az 1958-as évre is.

Az értékelés ismét a középdunántúliaknak kedvezett, mivel magas pontszámmal megnyerték a versenyt.

A Nagy Októberi Szocialista Forradalom emlékére indított szocialista verseny, amelyet a középdunántúli és várpalotai széntröszt között egymással, 1957. július 1-től december 31-ig tartott.

Az értékelés a következő: A tervteljesítés 101,4 százalék, 14 jó pontot kaptunk ezért, a KDT-nél ugyanez 107,9 százalék, plusz 79 pont. Önköltségi tervteljesítés 93,4 százalék, plusz 66 pont, KDT 95,4 százalék, plusz 44 pont. Összüzemi teljesítmény 101,1 százalék, plusz 11 pont, KDT 105,4 százalék, plusz 54 pont. Minőségi tervteljesítés 100,2 százalék, plusz 0,1 pont, KDT 99,94 százalék, minusz 0,1 pont. Fajlagos bányafogyasztás csökkentéséért 6,45 pontot kaptunk, a KDT minusz 8 pontot. A baleset csökkentéséért 126 jó pontot kaptunk, a középdunántúliak viszont 242-t. A várpalotai bányák összesen 223,55 jó pontot szereztek, de jóval alul maradtak a középdunántúliakkal szemben, akik 410,5 jó ponttal alaposan megelőztek bennünket. A műszaki fejlesztési tervet is ezzel egyidőben értékelték, s megállapították, hogy a vállalt kötelezettségeket mindkét tröszt igyekezett teljesíteni.

Ezen a találkozón egy másik megbeszélés is született a versenyszereződésen túl: március 27-től április 10-ig felszabadulási órséget tartanak, az eredményeket ugyancsak a két tröszt között értékelik.

A vihar alatt Péten

A március 22-i vihar alatt a Péti Nitrogénműveknél komoly gondot okozott a gőzellátás. Éppen ezért, hogy ez biztosítva legyen az erőle-

lep áramterhelését csökkentették. Azonban még mindig fennállt a gőzhány, mivel vízhiány is volt, s így, hogy a legfontosabb munkákat elvégezhessék, egyik üzemet le kellett állítani.

Nagy nehézséget okozott még a salakkihordás, mivel a vágányokat teljesen behordta a hó. Munkaerők átcsoportosításával, valamint mozgólépcső üzembehelyezésével ezt is sikerült megoldani. Az üzemvezetőség készülséget rendelt el. A villamos-műhely, a központi-műhely megerősített szolgálattal tartott. Szerencsére a gépek mindenhol működtek. A kötélpálya leállása gondot nem okozott, mivel szénkészleteik elegendő volt. A dolgozók mindenhol munkában érkeztek, csupán a táci járat nem érkezett meg, de a dolgozók vonattal, hatalmas kerülettel este megérkeztek munkahelyeikre.

Pét harmadik

A Veszprém megyei vegyipari üzemek versenyének értékelésére most került sor. A verseny győztese Colorchémia Festégyár, második helyen a Füzfői Nitrogénműve, harmadik helyen a Péti Nitrogénművek, negyedik helyen a peremartoni Ipari Robbanó, ötödik helyen a Veszprém megyei Festégyár. A versenyszereződést az öt üzem az 1958-as évre is megkötötte. Cél: gazdaságos termelés, jóminőségű munka.

Jó eredmények

Az 1958. évi negyedéves terv teljesítéséért kemény munka folyik a Péti Nitrogénműveknél. A nemrég meghibásodott ammónia üzemi kompresszor nem vette el a dolgozók kedvét, s nem hagyott alább a lendület munkát. A műszaki és fizikai dolgozók közös erőfeszítése azt mutatja, hogy a globális, s a részlettervek határidőre teljesítik minden akadály ellenére.

Ezen eredmények megtartása a péti dolgozóktól kemény feladatot kíván, de a jelenlegi eredmények a termelés menete biztosíték lehet erre akkor, ha az ősszunka továbbra is a februári hónapoz mérten halad.

Legyőzhetetlen erő

A péntek éjjel keletkezett hóvihar reggelre járhatatlanná tette az utakat. A bányák és a környékbeli üzemek dolgozóinak minden igyekezete hiabavalónak bizonyult. Nem tudták megközelíteni munkahelyeiket, vagy a befejezett műszakból nem tudtak hazaindulni. A legnehezebb gondok a széntrösztre neheztedek, mivel a szénbányáknak kell ellátni a környékbeli üzemeket és a legtovábbi helyekről gépkocsikon ide járnak be a dolgozók.

Sürgős intézkedésre volt szükség.

A tröszt vezetői rövid megbeszélésre hívták össze a bányáinak vezetőit. Meghívták ide Mazák Imre elvtársat, a MÁVAUT várpalotai főnökségének vezetőjét is. Rövid utasításokkal a tarsolyukban s egy-egy gépkocsival indultak útnak az elvtársak, hogy amennyire az útviszonyok megengedik az éjszakai műszakok ittrekedt dolgozóit hazaszállítsák, másokat hozzanak a helyükbe, illetve az egyes községek dolgozóit a vasút felé irányítsák, mivel szerencsére a vasút vonalait még járhatók voltak.

Amíg az üzemek vezetői a külső területre indultak, addig a munkaszigeti osztály gondoskodott arról, hogy az itt rekedt vidéki dolgozók elhelyezése megtörténjen. 200 férőhelyet biztosítottak a szállókban, így a legégetőbb problémák megoldódtak. Mindennek ellenére 700 ember maradt távol a munkahelyéről a vihar miatt.

Azok a bányák, ahonnan a szén kötélpályákon továbbítják, a vihar következtében leálltak. Bár a mélyművelési bányák péntek reggelig 850 tonna többletet termeltek, de a vihar következtében kiesett termelés csupán ezeknél a bányáknál 2700 tonna veszteséget jelentett. A Külfejtési szénbánya leállt, s emiatt

2400 tonna esett ki a tervszerinti termelésből. A távollevő dolgozók helyett a bentlévők kettőzött erővel dolgoztak, de mégsem tudták pótolni a vihar okozta veszteségeket. Az S. II-bánya csupán néhány órát dolgozott. Háromharmados termelést csak az Ernő, a Ferenc, a Cseri-üzem és a Herendi-bánya tudott vinni, de a távolmaradók hiányában messze alulmaradtak tervük teljesítésében.

Szerencsére a vihar hamarosan elállt.

A dolgozók a legnagyobb igyekezettel fogták a hiányok pótlásához. Van remény arra, hogy hamarosan bepótolják a kiesett szénvesztéséget, hiszen az Ernő-bánya 100 százalék fölött termel, megjavultak a Ferenc-bánya frontjai is. Hétfőn a hóakadályok miatt elzárt Herendi-bánya és a Bántapusztai Külfejtés kivételével minden üzem teljesítette napi tervét, még ezen a napon a tröszt 106,4 százalékos napi tervteljesítést ért el.

A naptár és az idő nem mindig igazolják egymást. Ez évben úgy köszöntött ránk a tavaszi nap, mint ha örökre megharagudott volna — Itélet idő! — Így nevezik a régi öregek azt, aminek ezen az első tavaszi napon voltunk tanúi. A fergeges hóviharban az orráig sem látott az ember. És ez a mostoha tavaszi nap harcra hívta az embereket. Kemény harcra az életért, a munka megindításáért, emberek megmentéséért.

Mint a főhadiszállás olyan volt a pártbizottság és a tröszt épülete. Emberek jöttek, parancsra várva, hogy induljanak társaik megmentésére, hazaszállítására, vagy ha lehet, embereket hozzanak munkába. És a nehéz órákban segíteni kész

emberek nem azt kérdezték, hogy merre, hanem mikor mehetnek.

A Pét és a Várpalota közötti műutat

elzárta a hóvihar.

— Emberek rekedtek ott autókban. — Így érkezett a hír a pártbizottságra. A pártbizottság tagjai, munkásörök, kommunisták indultak útnak, hogy segíthessenek. Az Ifjú Gárdisták türelmetlen készülséggel várták, hogy „bevetésre” indulhassanak. A gépkocsivezetők amennyire csak lehetett megközelítették a hóakadályokat, átrakták az embereket kocsijaikra és indultak biztonságos helyek felé. A közeli házak lakói kabátokkal takarták be az átfázott embereket. A mentők és a gépkocsivezetők arcáról patakokban folyt a víz, szinte csontig szúrta az éles, apró hószemcsék. De mentek. Most nem magukkal törődtek, hanem azokkal, akiknek megmentésére elindultak. Szerbán Mihály valóság-gal gőzölgött a ruháján elázott hó-tól, sapkája prémjén valósággal jég-csapok csüngtek. S nyitott kocsijával vitte az embereket. Most a gyorsaságon múlt mind. Ekkor érték a helyszínre a párt-végrehajtó bizottság tagjai, akik egy befog, a kocsiba szorult embert szállítottak a kórházba.

— Nézzük meg a Bántapusztai Külfejtést, nem tudom mi történt az éjszakákkal. — aggodott Martinkó elvtárs. És Kárász István gépkocsivezető neki-neki futva a hőtör-laszoknak, szánásokon, szinte jár-talan utakon közelítette meg a csoporttal a külfejtési bányát, ahol megkönnyebbülten tapasztalta a mentőcsoport, hogy az emberek az éjszaka folyamán — mivel termelni nem tudtak — hazamentek. Egy asz-szony maradt ott, aki arra vigyázott, hogy illetéktelenek a nyitvamaradt irodákba be ne hatoljanak. Az asz-

szonyt hazaszállították Várpalotára. — Most már csak azt tudnám, hogy mi történt azokkal az elvtársakkal, akik az emberekért mentek. — aggodott tovább Martinkó elvtárs

Az elvtársak megküzdöttek a viharral,

eljuttatták haza az ittrekedt dolgozókat és azokat a bányászokat, akiket lehetett magukkal hozták, hogy az élet meg ne álljon.

Estére elfogyott a kenyér a városban. Valaki azt mondta, hogy Inotán van elegendő mennyiség. Az Ifjú Gárdisták kocsira ültek és nekivágtak az útnak. A várpalotai üzelágazásnál a hőtör-laszokban gépkocsik rostokoltak megrakodva emberekkel. Az erőmből segítség érkezett. Elindult a Dózer, hogy átszaggassa a hőtör-laszokat. A gépkocsik kiszabadultak, az emberek megindultak ki ki haza, mások pedig feladatuk elvégzésére.

Újabb hír érkezett a pártbizottságra, hogy az Ifjú Gárdisták elakadtak. Öt ember a városi titkár vezetésével gyalog vágott neki az útnak, hogy segítsen a fiataloknak. Mire odaérték, az út felszabadult, s a fiatalok tovább mentek, hogy kenyeret hozzanak.

Az első „tavaszi” nap

próbára tette az embereket,

azokat az embereket, akik valaha fittyet hánytak az ilyen időre, nem érezték közönséget a régi világgal. Ma a magunkérol van szó, és a kommunisták vezetésével diadalmaskodott az emberi akarat, az idő felett. Az embereket biztonságba tettük és türelmetlenül vártuk a termelő hété-köznapok megindulását. Nehéz volt, de lelkesen harcolt minden ember, olyan a mi népünk, melyet semmi-féle vihar nem győzhet le.